కథానిక

ఈ రెండేళ్ళ నుంచీ, దగాపడిన తల్లిదండ్రులు విజయ, సీతారాంల మధ్య చెప్పుకోడానికేం సంగతులు లేవు. ఉద్యోగం, డబ్బు, సంపాదన ఎవరి కోసం అనే ఆలోచన తీవ్రంగా వేధించగా ఉద్యోగంలో కూడా రిటైర్‌మెంటు తీసేసుకున్నాడు సీతారాం.

దీపం చిన్నది! వెలుగు పెద్దది!

తురగా జానకీ రాణి

సీతారాం డాబా మీద కూచున్నాడు. కింద రోడ్డు మీద పోతున్న బళ్ళు రిక్షాలు-మధ్య మధ్య స్కూటర్లు, కార్లు-వాటిని లెక్క పెడుతున్నట్టు చూస్తున్నాడు పరీక్షగా, ఎందుకు యింత వేగం, ఆత్రుత ప్రతివారికీ? కాస్త నిదానంగా ఆలోచిస్తూ, దిక్కులు చూస్తూ వెళ్ళరాదూ అనిపిస్తూంటుంది సీతారాంకి. స్తబ్దుగా ఉండటం అలవాటైంది అతనికి.

విజయ మెట్లు ఎక్కుతున్న అలికిడి-ఆమె వచ్చి పిట్ట గోడనానుకుని నిలబడింది. అతనికి దగ్గరగా వచ్చి నిలబడి ఏదో ఒకటి మాట్లాడేవచ్చును. కానీ రాదు. ఎందుకంటే ఇద్దరి మధ్యా చెప్పుకోవలసిన విషయాలేమీ కనబడవు. చాలా సేపు గడిచింది.

క్రింద నించి డాబా మీదికి వచ్చిన సన్న జాజి తీగె మొగ్గలు వచ్చిపోతున్నాయి. ఎవరు కోస్తారు, ఎవరు మాల కడతారు? రెండు మొగ్గలు త్రుంచి, కాస్సేపు వేళ్ళ మధ్య నుంచి, తర్వాత అవతల పారేశాడు సీతారాం.

విజయ దిగి వెళ్ళిపోతోంది. కిందకి దిగి వస్తున్నారా అని అడగలేదు. అడగాలని అతను కూడా అనుకోడు. కింద మాత్రం పెద్ద పనేమి ఉంది? చీకటిపడసాగింది. సాయంత్రం చదివిన పేపరు, కళ్ళజోడు తీసుకుని, పడక్కుర్చీ మడిచి గోడ వారగా పెట్టి కిందకు దిగాడు సీతారాం.

అప్పుడింక రేడియో వింటాడు. తన పాత పుస్తకాలు, కాగితాలు తిరగేసి సర్దుకుంటాడు. పెద్ద సర్దవలసినవి లేకపోయినా, తోచక చేస్తాడు. బల్లమీద శకుంతల ఫోటో నవ్వుతూ కనిపిస్తే, చేతుల్లోకి తీసుకుని కాస్సేపు చూస్తాడు. ఆ చిరునవ్వు మాత్రం తమకిచ్చి, ఎక్కడికో ఎందుకు వెళ్ళింది శకుంతల? ఎదురుగా ఈ ఫోటో మాత్రం ఎందుకు? లోపల పడేద్దాం అంటే-విజయ మౌనంగా, బాధగా చూసింది. తననీ, తన వారినీ కాదని, ఆరు నెలలు పరిచయమున్న ఎదురింటి అబ్బాయే సర్వస్వమూ అనుకుని, రెండేళ్ళ నాడు వెళ్ళిపోయింది. వారి క్షేమ సమాచారాలు తెలియవు. ఏ మహా నగరంలో ఎక్కడుందో తెలియదు. బొంబాయిలో ఉందనీ, మదరాసులో సినిమాల్లో ఆ అబ్బాయి చేరాడనీ ఎవరో చెప్పినా ఆమెకి తెలియదు. అంతే కానీ ఇరవై రెండేళ్ళు ఆమెని యింటి వెలుగుగా చూసుకున్నదంతా కథగా మారి పోయింది. నిజంగా తమకొక కూతురు ఉండేదా-రోజంతా తమని మురిపించిన బిడ్డ అసలు ఈ యింట్లో మసలిందా-అని అనుమానం వస్తూంటుంది.

అందుకే ఈ రెండేళ్ళ నించి, దగా పడిన తల్లిదండ్రులు విజయ, సీతారాంల మధ్య చెప్పుకోడానికేమీ సంగతులు లేవు. ఉద్యోగం, డబ్బు, సంపాదన ఎవరి కోసం-అనే ఆలోచన తీవ్రంగా వేధించగా, ఉద్యోగంలో కూడా రిటైర్‌మెంటు తీసేసుకున్నాడు సీతారాం. పగలు-రాత్రి, చీకటి-వెన్నెల, ఎండా-వానా అలా అలా రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఈ అవాంతరం జరిగాక, బంధువులు, స్నేహితులు కూడా అంతగా రావటం లేదు.

విజయ వంట చేస్తుంది, ఇల్లు సర్దుతుంది. ఇద్దరూ కలిసి భోంచేస్తారు. ఆమె పూజ చేసి ప్రసాదం యిస్తుంది. పాటలు వింటారు. కానీ ముచ్చటగా కబుర్లు లేవు. రేపు ఫలానా పని చేద్దాం అని ఆలోచన, సంప్రదింపు అసలు లేవు.

"మామయ్యా! అన్నం తిన్నావా?" అంటూ నాగరాజు వచ్చాడు. జవాబు చెప్ప కుండా అతని వంక చూశాడు. పక్కనే వున్న కుర్చీలో కూచున్నాడు నాగరాజు. "ఏమిటి మామయ్యా? అన్నమూ తినవు, కాఫీతాగవు, ఎంత సేపిల్లా కూర్చుంటావు"? అన్నాడు. సీతారాంకి కొంచెం విసుగు మేనల్లుడితో మాట్లాడటమంటే. అనవసరమైన ప్రశ్నలు వేస్తాడు. వాడికి పని లేదు. ఎవ్వరికీ పని లేదనుకుంటాడు. పాతిక నిండి పోయినా, పదేళ్ళ పిల్ల వాడి మనస్తత్వం. అక్షరాలు కూడబలుక్కుని బిగ్గరగా పేపరు చదువు తాడు. మాట కాస్త ముద్దగా వస్తుంది. దేభ్యం మొహం అని ఎవ్వరూ పట్టించుకోరు. తల్లి అన్నం పెట్టి వాడిని వదిలేస్తూంటుంది.

"మామయ్యా! అత్తయ్య ఒక్కత్తే కూచు నుంది లోపలి గదిలో పిల్చుకురానా"? అన్నాడు.

"ఎందుకురా? నీకేం పని లేదా? ఇలా వచ్చావు?" అన్నాడు సీతారాం. నాగరాజు పళ్ళు బయట పడేట్లు పెద్దగా నవ్వాడు. "నాకు ఎప్పుడూ ఏం పని ఉండదుగా! అందుకే వచ్చేశాను" అన్నాడు.

కాస్సేపాగి, "శకుంతల ఫోటో లోపల పడేద్దాం అన్నావుగా! ఇంకా ఉంచావేం"? అన్నాడు నాగరాజు ఆ ఫోటో చేత్తో తీసు కుంటూ.

సీతారాంకి చాలా చిరాకు వచ్చింది. "అక్కడ పెట్టు. ఎందుకు నీకు"? అన్నాడు.

"నేను పగల గొట్టను మామయ్యా!" అని జాగ్రత్తగా బల్ల మీద ఉంచాడు. విజయ గదిలోంచి యివతలకి వచ్చింది.

"అత్తయ్యా! మామయ్యకీ, నాకూ కాఫీ యివ్వు! కాఫీపైనాక అన్నం పెట్టు" అన్నాడు హుషారుగా నాగరాజు.

ఆమెకీ చీకాకే ఈ వెర్రి బాగుల మేనల్లు డంటే. చేయెత్తు ఎదిగాడు పచ్చని పసిమి రంగులో చూపులకు బాగానే ఉంటాడు. కానీ తల్లో మెదడు ఖాళీగా ఉంటుంది. వీడితో మాట్లాడేదేమిటి అని పట్టించుకోదు.

"కాఫీ లేదురా! మీ అమ్మ అన్నం పెట్ట లేదా"? అన్నది విజయ.

"వండిందేమో! నేను యింకా ఇంటికి వెళ్ళలేదుగా! మామయ్య ఊరికే కూచు నుంటే తోచటం లేదేమో కబుర్లు చెబు దామని వచ్చాను. కాఫీ లేదంటున్నావుగా పోతాను"-అంటూ పచార్లు చేయసాగాడు నాగరాజు.

"అత్తయ్యా! శకుంతల ఫోటో చూసి ఏడుస్తూ ఉండే దానివిగా! ఇప్పుడు మానే శావా?" అన్నాడు సీరియస్‌గా. ఏం జవాబు చెప్తుంది ఈ మాటకి?

"నువ్వసలు ఏడుస్తున్నావని దానికి తెలిస్తే వస్తుంది. ఎట్లా తెలుస్తుంది? ఎక్కడుందో తెలిస్తే ఉత్తరం నేనైనా వ్రాసేవాడిని"- అన్నాడు.

వాడి మాటలకి నవ్వాలో, ఏడవాలో తెలియదు. ఇంకాస్త సేపు తచ్చాడి, నాగరాజు వెళ్ళిపోయాడు. మామూలు ప్రకారమే ఆ పూట గడిచింది ఆ యింట్లో.

కొన్ని రోజుల తర్వాత నాగరాజు, వాళ్ళ అమ్మ వచ్చారు. సీతారాంకి ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు. పెద్దది లక్ష్మి. ఆమె భర్త పదేళ్ళ నాడు ప్రమాదంలో పోయాడు. ఆయన అవాంతరంగా చనిపోయినందుకు ఏడవాలో, నాగరాజు లాంటి వెర్రి బాగుల కొడుకుని చూసి ఏడవాలో తెలియదు లక్ష్మికి. కంపెనీవారిచ్చిన డబ్బుతో ఒక చిన్న యిల్లు కొనుక్కుని, మరి కాస్త బాంకులో వేసుకుని, ఆ వడ్డీ వాడు కుంటోంది లక్ష్మి. హిందీ పరీక్షలకు కట్టి పాసై, కొందరు పిల్లలకి ట్యూషన్లు చెప్పుకుని నెలకి ఒక నాలుగొందలు సంపాదిస్తోంది. ఈ కొడుకు యింక బాగుపడడు, చెడిపోడు అని తెలుసు. కోపం వచ్చినప్పుడు కసిరినా, తల్లి ప్రేమ గనుక ఆదరించి యింత అన్నం పెడుతుంది. నాగరాజు కూడా నీళ్ళు తోడ తాడు. చెట్లకి నీళ్ళు పోస్తాడు. చిన్న బజారు పనులు చేస్తాడు. సాయంత్రం పోయి గుళ్ళో కూచుంటాడు. భజన ఉంటే అది పూర్తయ్యే వరకు యింటికి రాడు. అందరికీ లోకువే అతనంటే.

ఈవేళ లక్ష్మి వచ్చి కూచుని విజయతో యిరుగు పొరుగు గురించీ, హిందీ పరీక్షలని గురించి మాట్లాడింది. ఆ మాటల్లో కూడా వారిద్దరికీ పెద్ద ఉత్సాహం ఏమీ ఉండదు.

సీతారాం పేపరు తిరగేస్తోంటే పక్కగా వచ్చి నిలబడింది లక్ష్మి. "అన్నయ్యా! మా ముందు వరండా ఖాళీగా ఉంది కదా-రోడ్డు వరకు దాన్ని పెంచి దుకాణం పెడతానంటు న్నాడు నాగరాజు. ఎంతవుతుందో ఏమిటో-కొంచెం మేస్త్రీ పాండుని పిలిచి అడిగితే మంచిదేమో" అన్నది.

సీతారాం నిజంగా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నాగరాజు దుకాణం పెడతాడా? ఎందుకూ"?- అన్నాడు.

విజయ కూడా నిజంగా ఆశ్చర్యపోయి, నాగరాజు వంక చూసింది ఇదేమిట్రా అన్నట్లు.

"బిళ్ళలు, బిస్కట్లు పెన్సిళ్ళు, పుస్త కాలు-ఇంకానేమో సబ్బులు-అవన్నీ పెట్టి అమ్ముతాను మామయ్యా! నాకు డబ్బు లెక్క పెట్టటం వచ్చునుగా!" అన్నాడు నాగ రాజు.

"నీ మొహంలే! ఎవడో ఒక్కటిలంటించి అన్నీ గుంజుకుని పోతాడు. లేనిపోని గొడవ ఎందుకమ్మా!" అన్నాడు చెల్లెలితో.

"ఎవరేనా గుంజుకుంటే నేనూరు కుంటానా? నేనూ వాయిస్తాను. ఎంత పొడు గున్నానో, నాకెంత బలం ఉందో చూడు మావయ్యా"-షర్టును చేతి పైకి మడిచి చూపిస్తున్నాడు నాగరాజు.

"పెద్ద పెద్ద సీసాలు తెస్తాను. నలభై రూపాయిలు ఒక్కొక్కటే. చిన్న అల్మారా వుంది మా యింట్లో. అందులో సబ్బులు, టూత్ పేస్ట్‌లు పడేస్తాను. బంతులు, ఈలలు అమ్ముతారుగా బజార్లో-అవి కొను క్కొస్తాను. స్కూలుకి పోయే పిల్లలందరూ కొనుక్కుంటారు. బోలెడు డబ్బులు వస్తాయి మామయ్యా!" అని తన ధరణిలో మాట్లా డేస్తున్నాడు నాగరాజు.

"చాలా పట్టుదలగా ఉందన్నయ్యా వాడికి. ఏం చేస్తున్నావురా అని అందరూ అంటా రుట. చదువు రాదుగా, అందుకని షాపు పెడతానంటున్నాడు"- లక్ష్మి కంఠంలో బాధ-అప్రయోజకుడైన ఈ కొడుకు ఏం చేస్తాడోనని భయం.

"సంతోషించాం పోరా! తిని పడుండలేక లేని పోని ఆలోచనలు!" అన్నాడు సీతారాం.

"నువ్వు, అత్తయ్య తిని పడుంటున్నా రుగా! నేనూ అలాగే ఉండాలా?" అన్నాడు గట్టిగా నాగరాజు.

ఒక దెబ్బ, చిన్నగానే వేసింది లక్ష్మి కొడుకు చేతి మీద. 'ఏమిటి నాగూ! పెద్ద వాళ్ళని అట్లాగే అనటం?" అని మందలిం చింది.

"ఎందుకు కొడతావు? ఎప్పుడూ శకుంతల ఫోటో చూసి ఏడుస్తారు. తింటారు. డాబా మీద కూచుంటారు. ఎందుకు? ఏడిస్తే శకుంతలకి తెలుస్తుందా? వస్తుందా? ఎప్పుడో వచ్చే దాకా యిట్లాగే ఉండాలా? ఎప్పుడూ నాతో కూడా మాట్లాడరు. ఎందుకు? నేనూ అట్లాగే ఉండాలా? నేను షాపు పెట్టి అమ్ము తాను. అన్నీ అమ్ముతాను"-ఇంకా ఏవేవో అనేస్తున్నాడు నాగరాజు. మాటలు స్పష్టంగా లేకపోయినా వేగంగా వాక్యాలు దొర్లి వస్తు న్నాయి.

అన్నగారి వంక భయంగా చూసింది లక్ష్మి కోపం వచ్చిందేమోనని. కానీ సీతారాం, విజయ కిమ్మనకుండా వింటున్నారు. చూస్తున్నారు. "పోనీలే, మాట్లాడంలే పద"- అంటూ, కొడుకుని బలవంతంగా తోసుకుంటూ "వస్తా అన్నయ్యా! రేపు వస్తాలే వదినా!" అని లక్ష్మి వెళ్ళిపోయింది.

చాలా సేపటికి, చాలా సేపటికి, భోజనా లైనాక, సీతారాం వరండాలో కూర్చుని, "విజయా!" పిలిచాడు. ఆమె వచ్చి పక్కన కూచుంది. "విజయా!" అన్నాడు మళ్ళీ. ఆమె పలుకకుండానే చూసింది.

"మొన్న మా ఆఫీసు సుబ్బారావుకనబడి, వాళ్ళ బావగారి ఆఫీసులో అకౌంట్లు చూసేందుకు ఎవరేనా కావాలని చెప్పాడు. వెయ్యి రూపాయిల వరకు ఇస్తారుట. వెళ్ళి చేరి పోతాను. ఏమంటావు?" అన్నాడు.

"చేరండి"- అన్నది విజయ. ఆ విధంగా ఆగిపోయిన కెరటం-జీవన తరంగం-ప్రయాణం ఆరంభించింది. స్తంభించిపోయిన గాలి-ప్రాణవాయువు-మెల్లగా వీచటం మొదలైంది. విచారం, నిరాశ పారిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి. ఆశ, ఆసక్తి తొంగి చూస్తున్నాయి దీనికి కారకుడైన వాడిని కలుసుకోవాలని వారిద్దరికీ ఒకేసారి ఆలోచన కలిగింది.

"తాళం వేసి పద, కాస్సేపు లక్ష్మి వాళ్ళింటికి వెళ్ళొద్దాం"- అన్నాడు సీతారాం.

"చెల్లాయ్! రేపు పాండుని పిలుద్దా మమ్మా, వరండా పొడిగించే పని కోసం"- అన్నాడు వెడుతూనే.

"ఐతే వీటి ఆలోచన మంచిదేనంటావా అన్నయ్యా?" అన్నది లక్ష్మి కొంచెం సంబ రంగా.

'తెలివి తక్కువ, పనికిరాని, వెర్రి బాగుల మొద్దు నాగరాజు వేయి సూర్యుల జ్ఞానరశ్మిని, అనంత వాణి మా బ్రతుకుల్లోకి మళ్ళీ తెచ్చాడమ్మా! మంచిదా అని మెల్లగా అడుగు తావేం?' అని చెప్పాలనుంది సీతారాంకి కానీ ఎట్లా చెప్పాలో తెలియదుగా!

"ఏరా నాగూ! ఎంతెంత పెట్టి ఏం కోనాలో ఏమిటో మనం ఆలోచించాం. పదరా కూచుందాం"-అంటూ భుజం మీద చేయి వేసి మేనల్లుడిని దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. ○○

కథా రచయితలకు ఆహ్వానం

తెలుగువారి జీవనాన్నీ, సంస్కృతినీ సంఘర్షణనీ ప్రతిబింబించే కథలకు 'ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి' ఆహ్వానం పలుకుతోంది.

మానవ జీవనంలోని వివిధ కోణాలమీద వెలుగు ప్రసరించే, ఆసక్తి కరమైన కథలకు ప్రాధాన్యత వుంటుంది. కథలు నాలుగు లేక అయిదు అరఠావులకు మించకూడదు. కనీసం 2.500 పదాలకు తగ్గక ఉండాలి!

కథలు ఈ కింది చిరునామాకి పంపించాలి.

ఎడిటర్,
'ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి' ఆంధ్రజ్యోతి దినపత్రిక,
బంజారా హిల్స్, రోడ్ నెం.3,
హైదరాబాద్- 500 034